

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1036/06
07.03.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Dražića, predsednika veća, Biljane Dragojević, Vlaste Jovanović, mr Ljubice Jeremić i Slađane Nakić - Momirović, članova veća, u pravnoj stvari tužilaca AA, BB i VV, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tužene Državne zajednice Srbija i Crna Gora - MO, koju zastupa načelnik Direkcije za imovinsko-pravne poslove u Beogradu, radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužilaca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu broj Gž. 7130/05 od 28. decembra 2005. godine, u sednici održanoj 07. marta 2007. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilaca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu broj Gž. 7130/05 od 28. decembra 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Drugog opštinskog suda u Beogradu P. broj 4067/02 od 15. aprila 2005. godine, odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev da sud obaveže tuženu da im na ime naknade nematerijalne štete zbog smrti - pogibije bliskog lica, PP, dana 09. februara 1994. godine isplati i to tužiocu AA i tužilji BB po osnovu pretrpljenih duševnih bolova zbog smrti sina po 350.000,00 dinara svakom od njih, a tužilji VV, po osnovu pretrpljenih duševnih bolova zbog smrti brata iznos od 300.000,00 dinara, sa zakonskom zateznom kamatom na navedene iznose od presuđenja pa do isplate, kao i zahtev za naknadu troškova parničnog postupka.

Presudom Okružnog suda u Beogradu broj Gž. 7130/05 od 28. decembra 2005. godine, žalba tužilaca odbijena je kao neosnovana i potvrđena presuda Drugog opštinskog suda u Beogradu P. broj 4067/02 od 15. aprila 2005. godine.

Protiv navedene presude drugostepenog suda, reviziju su blagovremeno izjavili tužioci, zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu člana 399. ZPP („Službeni glasnik RS“, broj 125/04, koji se primenjuje na osnovu člana 491. stav 1 istog Zakona) i našao da revizija nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Revizija tužilaca izjavljena je zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 12. ZPP, međutim, u suštini, ovim delom revizije napada se utvrđeno činjenično stanje, što nije dozvoljeno u postupku po reviziji u smislu odredbe člana 398. stav 2. ZPP. Nezavisno od izloženog pobijana presuda je sa jasnim i neprotivrečnim razlozima o odlučnim činjenicama, što se revizijom neosnovano osporava.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, pok. PP, rođen __ 1975. godine, poginuo je __ 1994. godine, dok je bio na odsluženju vojnog roka, u kasarni GG, kao pripadnik VP DD koja je pripadala vojsci Republike Srpske Krajine. Do pogibije je došlo nesrećnim slučajem, ranjavanjem od strana kolege u holu kasarne, sa smrtnim ishodom. Pok. PP je jedno vreme za potrebe vojske Republike Srpske Krajine, bio obučavan u kasarnama u Srbiji, koje vreme mu je upisano u vojnu knjižicu, međutim, posle ove obuke je ponovo vraćen u VP DD.

Polazeći od utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno je tužbeni zahtev odbijen zbog nedostatka pasivne legitimacije na strani tužene.

Pok. PP poginuo je na teritoriji Republike Srpske Krajine, kao vojnik na odsluženju vojnog roka u vojsci Republike Srpske Krajine. On nije bio pripadnik vojske bivše SRJ, odnosno Republike Srbije i Crne Gore, niti je poginuo kao vojnik te vojske. Zbog toga tužena nije odgovorna za naknadu nematerijalne štete tužiocima zbog smrti bliskog lica, sina, odnosno brata. Činjenica da je pok. PP sa grupom vojnika VP DD jedno vreme boravio na obuci za tenkiste na teritoriji Srbije, te da mu je to vreme upisano u vojnoj knjižici, ne stvara uzročnu vezu između pogibije pok. PP i odgovornosti tužene zbog toga događaja, kao osnova za naknadu nematerijalne štete koju su zbog smrti bliskog lica pretrpeli tužioci. On je i za vreme obuke u ĐĐ i EE, sa upućenom grupom vojnika bio podčinjen starešini vojske Republike Srpske Krajine, a obuka je vršena odvojeno od vojnika na odsluženju redovnog vojnog roka u vojnoj pošti u ĐĐ i EE.

Bez uticaja su navodi revizije kojima se ističe da je odbijanjem tužbenog zahteva došlo do povrede člana 13. (pravo na delotvorni pravni lek) i člana 14. (zabrana diskriminacije) Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, koja je usvojena na sednici parlamenta Državne zajednice Srbije i Crna Gora 25. decembra 2003. godine. Tužiocima nije uskraćeno pravo na delotvorni pravni lek pred nacionalnim vlastima, jer je upravo tužbeni zahtev odbijen zbog nedostatka pasivne legitimacije na strani tužene. Do štetnog događaja došlo je u okviru vojske i teritorije koje ne pripadaju tuženoj, pa nacionalna vlast tužene ne može biti ni obavezana da pruži zaštitu tužiocima, zbog posledica takvog događaja. Pored toga, odlučivanjem na opisani način, nije izvršena diskriminacija tužilaca po bilo kom osnovu kao što su pol, rasa, boja kože, jezik, veroispovest, političko ili drugo mišljenje, nacionalno i socijalno poreklo, veza sa nekom nacionalnom manjinom, imovno stanje, rođenje ili drugi status, kako je propisano navedenom odredbom člana 14. Konvencije.

Pored toga, bez uticaja su i navodi revizije kojima se ukazuje da je Vrhovni sud Srbije u nekim drugim predmetima usvojio tužbene zahteve za naknadu nematerijalne štete zbog duševnih bolova zbog smrti bliskog lica, ukoliko se radi o sporovima u kojima nije bila isključena pasivna legitimacija tužene, kao u konkretnom slučaju.

Polazeći od izloženog, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci, na osnovu člana 405. ZPP.

Predsednik veća-sudija

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

RR